

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 27 лютого 2014 року № 9 (536)

«МИ ЛЮБИЛИ ВАС ВСІХ, ТА НАЙДУЖЧЕ ЛЮБИЛИ ВКРАЇНУ»



«Кулі примхливі, як дівчата. Вибирають найкращих», – ці до болю щемливі і правдиві слова Ліни Костенко щоразу приходять на пам'ять у трагічні і високі духом моменти – коли відходять у засвіти лицарі, які впали на полі бою, захищаючи свободу і честь Батьківщини.

У кожного народу, що боровся за свою незалежність, – свій мартиролог втрат. В Україні їх лік іде на мільйони – тих, що «стали волі на сторожі». Цієї зими бастіоном свободи став Євромайдан та його звитяжці – люди, які заради Ідеї здійснили відважний Чин – ціною власного життя. Тиждень тому до сонму українських героїв приєдналася Небесна Сотня, або – Сотня Ангелів, підступно, прицільним вогнем убитих у центрі столиці снайперами, яким за «роботу» щедро платила влада. 18 лютого вони стріляли на ураження по учасниках мирного наступу, а 20-го світ здригнувся, у прямому ефірі побачивши масові вбивства українців. Геноцидну акцію здійснювали все ті ж істоти. Чорний вівторок – кривавий четвер… Євромайданівці падали, скошені прицільним вогнем. Але ніхто з них не відступив, хоч і помирати також ніхто не хотів…

Мабуть, небесам потрібні праведники, люди з чистими помислами, одухотвореними обличчями, мужнім поглядом і променистими очима. Вони прекрасні зовні і душею. Чим разюче відрізняються від своїх антиподів-убивць. В ефірі 5-го каналу Міхаіл Саакашвілі сказав про це так: «Дуже помітна навіть антропологічна відмінність між героями та убивцями». В перших – прекрасні, наче античні, відкриті обличчя, в других – печать жорстокої тупості неандертальця, бо ж за душею – порожнеча.

Господи, то чого ж Ти забираєш у мого народу його найкращих синів?! Кажуть, якщо нація має дітей, готових віддати за неї свої життя, то вона – безсмертна. Якщо це так, то українська нація справді невмируща. Та чому у безсмертя така висока ціна? «Бо смерті у того нема, хто визволяється з ярма…»

Офіційно їх загинуло 82. За даними медичної служби – далеко за сто. А за свідченням учасника бою, який вижив лише тому, що беркутівці прийняли його за мертвого, загиблих в рази більше. Він бачив, як їхні тіла «беркути» кидали в машини, автозаки і вивозили в невідомому напрямку. «Мабуть, щоб приховати масштаби злочину, десь таємно закопали і ніхто не знає їхніх могил», – бідкається над долею побратимів. Каже, то були не десятки, а сотні тіл.

Утім, нас чекає ще не одне трагічне відкриття…

Люди назвали загиблих героїв Небесною Сотнею. Їхні душі дивляться на рідну землю із височості, сподіваючись на мудрість живих. Чи вистачить її у «записних» політиків, щоб не збитися на манівці, не спокуситися владою та золотими унітазами і, замість творення обличчя нової України, вчинити примітивно і просто, замінивши обличчя при владі на нові, але – все з тим же хапальним інстинктом, авторитарними замашками, підкилимною політикою та «сходками», на яких усе продається і купується? Продажність та ігнорування народу – тобто Майдану, який за словами бундючного політика, вже досяг, чого хотів, і може розходитися, означатиме зраду Небесних Ангелів, наших Героїв, України. Подвижники і лідери Майдану відмовляються від урядових портфелів, кажуть, дали б на те згоду, якби уряд відповідав їхнім моральним імперативам. Вони пам'ятають про Небесну Сотню та заповіт Героїв, який вповні вкладається у дещо змінений формат улюбленої всіма українцями пісні. «Ми любили вас всіх, а найдужче любили Вкраїну…»

Пам'ятаємо. І присягаємо своїм життям на вірність..



ТВОРЧІСТЬ МАЙДАНУ

Автор невідомий

НЕБЕСНА СОТНЯ

Дивіться, мамо, я у сотні,
Що у блакить небес злітає,
Тепер я, мамо, янгол волі,
Що нашу землю огортає

Я в кожній пісні, що за обрій
Із людських душ щодня лунають.
Я поруч, мамо, я у сотні,
Герої, мамо, не вмирають.

Й ЗАПЛАКАВ БОГ

А сотню вже зустріли небеса…
Летіли легко, хоч Майдан ридав…
Із кров'ю перемішана сльоза –
А батько сина все не відпускав

Й заплакав Бог, побачивши загін,
Спереду – сотник, молодий, вродливий,
І юний хлопчик в касці голубій,
І вчитель літній, сивий, сивий.

І рани їхні вже не їм болять…
Жовто-блакитний стяг покрив їм тіло,
Як крила ангела. Здіймаючись у вись,
Небесна сотня в вирій полетіла.

Олег ПОБЕРЕЖНИЙ

А МЕНЕ ВБИЛИ НА МАЙДАНІ…

Вже скоро день той настане –
День миру, правди і добра…
А мене вбили на Майдані
На виліт, в серце, снайпера.

Хотів, щоб праведно і чесно
Жилось у нашій стороні…
Господь у сотню піднебесну
Призвав явитися мені.

Тепер у чорні дні й погожі,
Щоб не вернулись сили злі,
Буду стояти на сторожі
Моєї рідної землі.

Не плачте, мамо, ви за мною,
Я Україну так любив…
Життям – найвищою ціною
За її долю заплатив.

Живіть без страху і обману,
Благословляю в добрий час…
Мене хоч вбили на Майдані,
Але я буду серед вас.

25.02.2014



ПОЗИЦІЯ

ЗАЯВА
з приводу нинішнього етапу Третьої української національної революції

Ми, керівники правих національно-демократичних партій, констатуємо, що завдяки безкомпромісній позиції Майдану, наступальним діям національно-патріотичних сил, Третя національна революція перемагає спротив злочинного режиму і входить в завершальну фазу.

Координаційна Рада національно-демократичних сил – «Праві», створена в процесі боротьби із злочинним режимом Януковича, яка безкомпромісно відстоювала усунення бандоолігархії від влади, стверджує, що вирішальний внесок у перемогу революції зробили своєю жертовністю українські патріотичні громадяни, зорганізовані на боротьбу структурами «Правого сектору», громадськими організаціями, національно-патріотичними партіями і сотнями Самооборони Майдану.

Водночас, є загроза, що наслідками перемоги революції, яка йде під українськими національними гаслами і знаменами, захочуть скористатися олігархи, кон'юнктурники та люди, далекі від національної ідеї і дій Майдану. Адже відомо, що революції замислюють філософи і мрійники, здійснюють романтики і фанатики, а користуються їхніми результатами кон'юнктурники і негідники.

Ми не повинні допустити повторення такого.

Наступним етапом Третьої національної революції має стати деколонізація України, зміна системи влади та прихід у владу українців, патріотичних фахових людей, призначення яких підтримає Майдан. Це забезпечить здійснення вимог і завдань, поставлених Майданом, зокрема, щодо національних прав українців та соціальної справедливості для українського народу.

Від того, хто саме очолить новий Уряд, залежатиме порятунок української економіки, уникнення дефолту, отримання підтримки Європейського Союзу і міжнародного співтовариства для реформування економіки України. В основу діяльності нового Уряду мають бути взяті головні положення Національного Акту Свободи, запропонованого Ініціативою 1-го грудня.

Ми вважаємо, що кандидатуру Прем'єр-міністра України, покликаного впоратися з цими завданнями, має назвати найбільш рішучий учасник Майдану – «Правий сектор» і затвердити Майдан.

Ми будемо сприяти виведенню України із катастрофічної кризи і домагатися:
– заборони партії регіонів і комуністичної партії;
– люстрації чиновників;
– деколонізації України та деолігархізації економіки;
– зміни якості влади та наповнення її українським національним змістом;
– здійснення курсу на євроінтеграцію, найшвидше підписання асоціації з ЄС;
– звільнення економіки України від адміністративного насилля;
– забезпечення відродження малого та середнього бізнесу;
– створення механізмів впливу суспільства на владу та громадянського контролю за діяльністю влади;
– формування українського інформаційно-культурного простору;
– модернізації держави, економіки, суспільства;
– докорінного реформування правоохоронної системи.

Ми прагнемо створити суверенну, модерну, демократичну, соціально справедливу Українську за змістом Державу та виконати вимоги і завдання, поставлені Майданом.

Слава Україні!

Голова Конгресу Українських Націоналістів
Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Народного Руху України Василь КУЙБІДА,
Голова Республіканської Християнської партії
Микола ПОРОВСЬКИЙ

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

НЕБЕСНА СОТНЯ.
Список загиблих Героїв України

Список загиблих складений на основі даних, зібраних «Євромайданом SOS», МОЗ, МВС, медиками Майдану, журналістами Радіо Свобода та інших ЗМІ.

Список загиблих внаслідок подій на Грушевського



Вербицький Юрій, 50 років, активіст Євромайдану зі Львова. Його викрали 21 січня разом з активістом Ігорем Луценком з Олександрівської лікарні в Києві. Наступного дня в лісі біля Києва було виявлено тіло Юрія Вербицького, який помер від катувань на сильному морозі, його руки були зв'язані скотчем. В МВС заявили, що Юрій Вербицький помер «від переохолодження, а тілесні ушкодження, які він отримав, не пов'язані зі смертю».

Горошишин Максим, 25 років, з села Грушківка Кам'янського району Черкаської області. Максим отримав сильне отруєння газами на Грушевського, внаслідок чого почалася пневмонія. До лікарні ще потрапив у свідомості. Місяць боровся за життя, лежав у 17 лікарні Києва. Помер у ніч на 20 лютого.



Жизневський Михайло, 25 років, громадянин Білорусі, входив до самооборони Майдану. Загинув 22 січня під час подій на Грушевського від наскрізного вогнепального поранення в серце.



Калиняк Богдан, 52 роки, родом з Коломиї Івано-Франківської області. Працював слюсарем на заводі «Сільмаш», потім став приватним підприємцем. Допомагав Євромайдану грошима та товаром. 28 січня 2014 помер у шпиталі в Івано-Франківську. Міський голова Коломиї Ігор Слюзар розповів, що Богдан Калиняк два місяці з маленькими перервами стояв на Майдані і, маючи рідну сестру в Києві, не ходив до неї, щоб відігріватися. За словами мера, після того, як на Грушевській чоловіка полили крижаною водою з водомета, він захворів, запустив хворобу. При цьому брав на себе найважчі завдання: нічні чергування, допомагав пораненим.

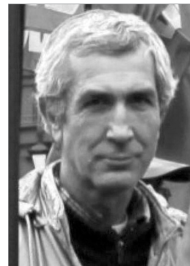


Нігоян Сергій, один з охоронців Майдану, 20 років, родом з Дніпропетровської області. Його родина переїхала до України, рятуючись від війни в Нагорному Карабаху. Займався легкою атлетикою та східними єдиноборствами. Провчився два курси в Дніпродзержинському коледжі спортивного виховання. Загинув 22 січня 2014 року від поранення, спричиненого свинцевою картечю під час подій біля стадіону «Динамо» на Грушевського.



Сеник Роман, 45 років, родом з Яворівщини Львівської області, помер у київській лікарні. Його тяжко поранили 22 січня на Грушевського. У нього було важке поранення в легені, переніс кілька операцій, довелося ампутувати руку, кілька діб лікарі боролися за життя Романа.

Загиблі внаслідок бійні та відстрілу снайперами, влаштованих силовиками 18–20 лютого



Арутюнян Георгій, 53 роки, з Рівного, вірменин, громадянин Грузії, отримав вид на проживання в Україні, активіст ВО «Свобода». 20 лютого 2014 року був убитий пострілом снайпера біля Монумента Незалежності у Києві. Має трьох дочок. Наймешній дочці від другого шлюбу лише три роки. У 2012 році його дружина померла в Рівному, відтак тепер трьохлітня Ашхен Арутюнян Ашхен (2010 р. н.) залишилася круглою сиротою.



Байдовський Сергій, 23 роки, з Волині. З 2007 року навчався у Луцькому інституті розвитку людини університету «Україна». Працівник магістральних нафтопроводів «Дружба». Жив у Луцьку, любив своє місто, понад усе любив рідну Україну. Одна із останніх цитат на його сторінці в соціальній мережі слова Левка Лук'яненка: «Нація, яка не готова посилати синів на смерть, не вижиє…» Загинув від вогнепального поранення на Майдані у Києві 20 лютого. Був похований в селі Менчичі Іваничівського району Волинської області. В останню дорогу його проводжало 20 тисяч населення міста Луцька та весь рідний Нововолинськ.



Бльок Іван, (або Тур – це прізвище його дружини, але так його теж називали), 40 років. Жив у місті Городок Львівської області. Приватний підприємець. Його побратими розповідають, що Іван кожного разу їхав до Києва тоді, коли була найбільша небезпека. Уперше вирушив після того, як «беркутівці» напали на студентів у ніч проти 30 листопада, потім після 11 грудня й в інші найнебезпечніші періоди. Коли 18 лютого знову почали вбивати, сів з друзями на бус і поїхав на Майдан. 20 лютого вранці на Інститутській він загинув від кулі снайпера.



Бондарєв Сергій, 32 роки, з Краматорська Донецької області, останні роки жив і працював в Києві, програміст GlobalLogic. Загинув під час першого штурму від чотирьох кульових поранень біля Будинку профспілок 18 лютого.

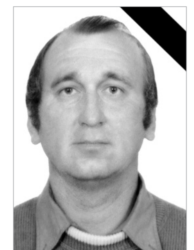


Бондарчук Сергій, 52 роки, зі Старокостянтинова Хмельницької області. Викладав фізику в Старокостянтинівській гімназії. Помічник-консультант народного депутата України Ігоря Сабія. З 2009 року голова Старокостянтинівської міської організації ВО «Свобода». Загинув 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській.



Брезденюк Валерій, 50 років, м. Жмеринка Вінницької області, український підприємець, художник у техніці ебру (малюнки на воді). Вбитий пострілом у спину 18 лютого 2014 року.

Не буде більше малюнків на воді



Вайда Богдан, 48 років, з села Летня Дрогобицького району, Львівська область. На київський Майдан поїхав 19 лютого. Вже зранку наступного дня, приїхавши до Києва, зателефонував сестрі: «Люба, тут справжня війна! Стріляють...», – після цього розмова обірвалася. Того ж дня по обіді повідомили про смерть Богдана, який загинув від кулі снайпера-вбивці. «Він віддав життя за мене, за кожного з нас, за те, щоб ми були вільними людьми», — сказав отець Олексій Дем'яновський на прощанні з Богданом Вайдою.



Войтович Назар, 17 років, з села Травневе Збаразького району, Тернопільська область. Студент-третьокурсник Кооперативного коледжу в Тернополі. Загинув 20 лютого 2014 року. Хлопець навчався на третьому курсі відділення дизайну, обожнював живопис. Усі роботи Назара мали український дух, на малюнках зображав калину, тризуб чи козаків. Ще в середу, 19 лютого, Назар був на парах, а ввечері мав віднести до автобуса, який їхав на Київ, речі для столичного Майдану. Та в останню хвилину щось змінилось, і Назар вирішив їхати на Майдан особисто. «Останній раз, коли його чули, це було близько сьомої вечора, і він дуже спішив на автобус. Дуже спішив з гуртожитку. Йому нетерпілось поїхати до Києва, навіть підготував колишню каску…. Ми його ніколи не забудемо», – розповідає одногрупниця. Назар поїхав до Києва вночі 19 лютого, а вже наступного дня під час протистояння на Майдані хлопця вбили з вогнепальної зброї. Він у батьків єдиний.

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81



Голоднюк Устим, 19 років, зі Збаража Тернопільської області. Учасник самооборони, стрілець сотні «Свободи», волонтер «Демократичного Альянсу». Був захисником Майдану з листопада 2013 року. 30 листопада «Беркут» побив його, на потилиці був шрам, наклали 12 швів. Тільки-но зажило, то знову поїхав на Майдан. 20 лютого 2014 року внаслідок вогнепального поранення в голову загинув. Отримав вогнепальне поранення зі снайперської гвинтівки, допомагаючи забирати загиблих біля верхнього виходу станції метро "Хрещатик". Куля снайпера влучила у праве око. Коли його доправили у готель «Україна», лікарі вже не могли допомогти хлопцю. О 9 ранку 20 лютого Устим домовився зустрітися з батьком об 11, але не дожив. Опізнаючи сина, батько Володимир Голоднюк, колишній міліціонер, сказав: «Я не знаю, чи має Янукович стояти переді мною на колінах, але я знаю точно, що він має сидіти перед міжнародним трибуналом за те, що він зробив з моєю країною та з моїм сином».



Городнюк Іван, 29 років, з Березного Рівненської області. 19 лютого Іван повернувся додому з Майдану, під час штурму «беркутівцями» його облили водою з водометів і побили. Звернувся до лікарів, почав лікуватися. Але вночі серце молодого чоловіка не витримало і зупинилося. Його ховало все Березне. Він активно займався громадською діяльністю, захоплювався музикою та танцями.



Гриневич Едуард, 28 років, родом з села Деревки Любешівського району, Волинська область. Громадський активіст, член партії ВО «Свобода», член «Волинської сотні». Едуард Гриневич зростав і виховувався у сім'ї без батька. Зі слів близьких, звик у житті досягати всього сам, був наполегливим і цілеспрямованим. Захоплювався інформаційними технологіями. Певний час працював в «Укртелекомі» міста Луцька. Потім вирішив розпочати власну справу. Був на Майдані тричі. Вважав це справою честі та гідності. Востаннє поїхав у Київ 16 лютого, а вже за чотири дні куля снайпера обірвала його життя. Хлопець залишив по собі щоденник.



Варениця Роман, 35 років, з Яворівського району Львівської області. Застрелений на вулиці Великій Житомирській, імовірно, тітушками.

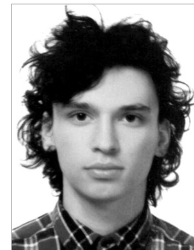


Васильцов Віталій, 1977 р. н. Уродженець с. Гаврилівці, Хмельницької області, мешкав у с. Жорнівка Києво-Святошинського району Київської області. Був застрелений на вулиці Великій Житомирській 18 лютого. Мав двох дітей.



Веремій В'ячеслав, не дожив три дні до свого 33-річчя, український журналіст, кореспондент газети «Вести». У 2003 році закінчив Інститут журналістики Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Працював журналістом у «Газеті по-київськи», на сайті «Обозреватель», газеті «Сегодня». Він був одним із провідних журналістів видання, писав на гострі соціальні теми, проводив журналістські розслідування.

19 січня 2014 року В'ячеслав отримав поранення лівого ока від світлошумової гранати. У ніч проти 19 лютого В'ячеслав разом із колегою їхали з роботи на таксі додому. На розі Володимирської та Великої Житомирської він помітив озброєних тітушок у камуфляжі та масках і намагався їх сфотографувати з машини. Озброєні люди тут же напали на автомобіль, почали його трощити, витягнули водія та пасажирів. Журналіста з криками «Кого снимал? Зачем снимал?» сильно побили, після чого вистрелили в груди та залишили стікати кров'ю. При цьому присутні на місці працівники міліції залишалися осторонь та не втручалися в події. У В'ячеслава залишилися дружина та син.



Гурик Роман, 19 років, з Івано-Франківська, студент Прикарпатського національного університету імені Василя Стефаника. Романа. Загинув у Києві 20 лютого від кулі снайпера. Хлопця поховали в Меморіальному сквері по вулиці Мельника в Івано-Франківську, поруч з могилами січових стрільців та вояків УПА. Як повідомив ведучий івано-франківського Майдану Ростислав Микитюк, жителі міста пропонують назвати одну з вулиць обласного центру Прикарпаття на честь Романа Гурика. З такою ініціативою звернуться до міської ради.



Дворянець Антоніна, 62 роки. Тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській біля верхнього входу в метро «Хрещатик». У неї знайшли посвідчення ліквідатора чорнобильської катастрофи №073155. Загинула від забиття кийками спецпризначенцями міліції.



Дзявульський Микола, 56 років, з Шепетівки. Вчитель географії та біології, член ВО «Свобода». Застрелений на Інститутській 20 лютого снайпером. Брав активну участь у громадсько-політичному житті міста: обирався депутатом міської ради 1994–1998 років, керівник громадської організації «Шепетівська спілка підприємців». Довгий час працював на викладацькій роботі вчителем географії шепетівської школи-ліцею, останній час був помічником народного депутата від ВО «Свобода» Ігоря Сабія. Земляки говорять, що усі зусилля Миколи Дзявульського були спрямовані на патріотичне виховання молоді, він переконував, що в цей нелегкий час неможливо стояти осторонь від будь-яких подій.



Дідич Сергій, 44 роки. Депутат Городенківської районної ради Івано-Франківської області від ВО «Свобода», директор туристичного клубу «Золоте Руно». Загинув 18 лютого 2014 року. Сотник івано-франківської сотні на столичному Майдані. У Жовтневому палаці він відповідав за порядок на другому поверсі. Сергій Дідич більшу частину свого життя присвячував туристичному розвитку рідного краю. Його громадську організацію «Золоте Руно», яка займалася перш за все сплавами по Дністру, знають в усій Україні і за її межами. Він перший почав розробляти туристичні маршрути сплавів по рідному Дністру. Дністер, за планами Сергія, мав стати другим масштабним центром туристичного розвитку Івано-Франківщини. Будучи депутатом райради, їздив на старенькиx «Жигулях» і завжди намагався допомагати людям. У загиблого – дорослий син та донька-школярка, батьки. Сергій із дружиною на Майдані був з початку грудня, Різдво відсвяткував на передовій. 18 лютого 2014 граната розірвала йому сонну артерію на шиї.

Дигдалович Андрій, 40 років, з села Сокільники Пустомитівського району, Львівська область, 40 років. Вбитий 20 лютого від пострілу снайпера. Куля пройшла навиліт через бронежилет. Андрій Дигдалович був на Майдані три місяці. Ще у грудні був одним з перших, хто стримував натиск «Беркуту». Комендатура Майдану нагородила його «Орденом за оборону Майдану». Родич Андрія Ігор Менкуш розповів, що того було поранено на Грушевського: на одне око Андрій майже втратив зір. Проте довго не лікувався і повернувся до побратимів з афганської сотні. Наче передчуваючи біду, напередодні Андрій зателефонував до дружини і сказав: «Ти сильна, ти знаєш, що робити...» А загинув Андрій, рятуючи молодого хлопця.





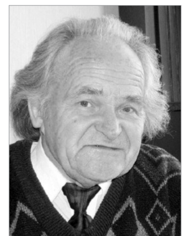
Дмитрів Ігор, 30 років, з села Копанки Калуського району, Івано-Франківська область. Загинув 20 лютого від пострілу снайпера в легені. Нещодавно закінчив Одеську юридичну академію. Розлучений, дітей не мав. У Ігоря нещодавно помер батько, мати перебуває в Італії на заробітках. Ігор Дмитрів був членом Рожнятівської районної організації ВО «Свобода». Самотужки звів будинок у Копанках, проте жити у ньому — не довелося.



Жаловага Анатолій, 1980 р. н., з села Дубляни Жовківського району Львівської області. Загинув 20 лютого від кулі снайпера.



Жеребний Володимир, 1985 р.н. (с.Вишня, Городоцький район, Львівська область). Працівник Вишнянського коледжу Львівського НАУ, учасник Євромайдану. Помер від кулі снайпера на вулиці Інститутській 20 лютого.



Зайків Яків, 73 роки, з Житомира. Народний депутат України 12(1) скликання від Народного руху, головний редактор журналу «Голос громадянина». 18 лютого 2014 року помер від інфаркту, втікаючи від «Беркуту» на вул. Інститутській.

Захаров Володимир, 57 років. IT-спеціаліст. Загинув під час пожежі в офісі Партії регіонів на Липській. За одними даними, чоловік задихнувся від димових шашок після того, як його побили бітами, обрізками труб і ногами. За іншими даними, застрелений вистрілом в голову.



Капінос Олександр, 29 років, фермер з Кременця, мав наречену, з якою зустрічався на Майдані. У 2012 році витримав 12 днів без їжі на знак протесту проти «мовного закону». Любив дуже працювати на землі, також організовував патріотичні табори для дітей і молоді, створив власну громадську організацію, був членом ВО «Свобода». На Майдан Сашко їздив періодично. «Було стільки скепсису щодо майбутнього Майдану: люди могли розійтися, його могли розігнати. Але Сашко казав був такий впевнений, що все буде, вірив тільки в добре», – розповідає його подруга Оксана Неживенко. Під час сутичок на Грушевського 18 лютого Сашко був сильно поранений прицільний пострілом з рушниці, каже його друг Михайло Згар. За іншими свідченнями, у нього влучила граната біля Будинку профспілок.

Продовження на 4–5-й стор.


ЗЛОЧИН ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ

ДОРОГОЮ ЦІНОЮ

За офіційною версією, 18–19 лютого в Києві загинуло близько 30 осіб з обох сторін. У зв'язку з чим Віктор Янукович оголосив 20 лютого днем жалоби, саме того дня столиця захлинулася кров'ю. Цинізм і блюзнірство влади полягали в тому, що саме напередодні жалоби «яструби» Януковича із силових структур продовжували стягувати до столиці підрозділи внутрішніх військ і «Беркута». А з Харкова вирушив на підмогу владі «Оплот» Кернеса. Воєнізоване незаконне формування начебто мало у своєму складі найманців із Росії – професійних кілерів. Судячи з того, з яким поспіхом у п'ятницю «Оплот» відправили на місце «постійної дислокації», присутність убивць іноземного походження виглядає вже не версією, а реальністю.

Схоже, оголошенням жалоби Янукович хотів приспати пильність євромайданівців, аж ніяк не переймаючись непрощенним гріхом – убивством громадян. Ми не знаємо, чи одержав він благословення на такий крок від свого високопоставленого духівника з РПЦ... У кожному разі докори сумління його не мучили, коли віддавав наказ на розстріл.

19 лютого керманичі МВС (Захарченко) та СБУ (Якименко) заявили про проведення «антитерористичної» операції, мовляв, «екстремісти порушили перемир'я і продовжують нападати». Тому «правоохоронцям видано зброю і вона буде застосовуватися у відповідності до Закону «Про міліцію». Повністю зупинили метро, якому, за задумом влади, «загрожували теракти». Поза сумнівом, що й на роль «терористів» уже були призначені конкретні активісти Майдану. Кияни по три години добиралися на роботу, переймаючись адекватними почуттями до влади. Приборкати норовливий мегаполіс Банковій не вдалося навіть блокадою транспортних мереж. Так, було заблоковано в'їзд транспорту до Києва, а також – поїздів зі Львова, бо «розмило колію». Багатьом галичанам вдалося добратися до столиці в четвер вранці. Вони відразу подалися на Майдан, звернулися зі словами до побратимів: «Вибачте, друзі, що спізнилися» і вирушили на передову, що вже стала лінією вогню. Дехто звідти вже не повернувся. За вказівкою влади, силовики отримали наказ стріляти на ураження. Тобто вбивство було дозволено на найвищому рівні.

...Постріли з вогнепальної зброї розпочалися 20-го зранку, десь на початку дев'ятої години. Першими впали ті, хто стояв на верхній барикаді по вулиці Інститутській. Їх «зняли» снайпери, що стояли вище, а також ті, які «працювали» на верхніх поверхах готелю «Україна», у тоді ще зайнятій силовиками консерваторії, на вулиці Грушевського. Вбивці вели прицільний вогонь по працівниках медичної служби. Кулею було поранено в шию дівчину-волонтерку медичної служби та юнака. Вулиця Інститутська вкрилася трупами. Снайпери цілилися в голови і серце, стріляли на знищення, добивали поранених, полювали на «живця». Останні прийоми вони запозичили хіба що в диких племен. Спочатку кілер стріляв у людину, а коли вона падала, то за законами людяності (убивцям Якименка і Захарченка, як і їм самим – невідомими) хтось із побратимів поспішав на поміч пораненому. І тоді вбивця холоднокровно цілився йому в голову, щию або серце. Вбивав наповал.

Це була публічна страта. Та наші лицарі вже не боялися смерті. Тіла мертвих на бруківці Майдану і на травичці подвір я Михайлівського собору. Щохвилини під їжджають карети швидкої допомоги. Не всі поранені погоджуються їхати до шпиталів, де на них уже чигає міліція. Доктор медичних наук Ольга Богомолець, як її називали – головний лікар Євромайдану, каже, що до шпиталів швидкої забирали лише важкопоранених, тих, хто при смерті. Їх – тисячі.

Закінчення на 4-й стор.

ЗЛОЧИН ПРОТИ ЛЮДЯНОСТІ

ДОРОГОЮ ЦІНОЮ

Закінчення. Початок на 4 стор.

У шпиталі Михайлівського Собору того дня (і ночі) прооперували до сотні поранених. А лікарні взялися охороняти добровольці із киян. Вони не дозволили міліції вивозити важкопоранених із шпиталів і чинили над ними наругу. «У наших людей – велике серце», – сказала Ольга Богомолець.

Між тим, багатьох уже не було потреби везти до шпиталю. Десь після 12-ї години стали складати мертвих коло Головної пошти. Їхні тіла вкривали синьо-жовтими прапорами. У головах убієнних палахкотить свічка, а священики читають «Отче наш», «Богородице». Наймолодшому Героєві – сімнадцять, найстаршому – 73.

За офіційними даними МОЗУ 20 лютого загинуло 82 особи. Медики стверджують: набагато більше. Покалічених, поранених – тисячі. Та вбивці дивовижним чином уникають кари. Невже так і не будуть покарані ті, хто віддавав злочинні накази?! А новоспечена влада обмежиться притягненням до відповідальності лише тих, хто виконував повеління «кремлівської квоти» в силових структурах і Адміністрації Президента (яку старанно, впродовж майже тижня, «намагаються» затримати ті, хто цього не вміє або не хоче робити), то саме їй, владі, доведеться тримати відповідь перед Майданом, тобто перед народом. Тим самим Євромайданом, який стоїть і не піде навіть під тиском тих новітніх вождів, яким дуже хочеться, щоб Майдан розійшовся, як такий, що виконав свою справу і не в його компетенції контролювати такі «нові», що аж із затхлим душком, обличчя, які раптом стали «керівною і спрямовуючою» і заходилися кулуарно ділити портфелі, про людське око начебто апелюючи до Майдану за згодою, а насправді під оманливими приводами позбуваючись тих політиків, чия присутність у державних структурах просто необхідна.

...Минає дев ять днів героїчної загибелі повстанців Небесної Сотні. «Сьогодні вони боронять Україну з небес, – говорить Голова Конгресу Українських Націоналістів Степан Брацюнь. – Боронять від ворога, який все ще зазіхає на територіальну цілісність України. Застерігають від корупції та захланності чиновників уже в нових ешелонах влади. Ми пам'ятаємо їхні устремління, їхні ідеали, які стали для нас священним заповітом жити для України, жити по совісті».

Сьогодні тижневик «Нація і держава» згадує поіменно всіх тих Героїв України, кого впізнали, ідентифікували, поховали з почестями. На жаль, ми не впевнені, що на нинішній день знайдені всі, хто загинув на барикадах Революції Гідності. Адже ворог намагався приховати свої злочини. Свідки стверджують, що мертвих євромайданівців «беркутівці» кидали в машини і вивозили у невідомому напрямку. Тітушки, вбиваючи людей, також позбувалися німих свідків. Обгорілі до невпізнання тіла знаходили в руїнах Будинку профспілок. Уповаємо до Господа за Його благословенням у пошуках кожного, хто загинув на полі бою за святу справу...

У суботу й неділю Київ проводжав в останню дорогу українських лицарів. Домовини з їхніми тілами були виставлені на Майдані. Відправлено панахиду. Відспівано. Оплакано. Сказано наостанок «прости і прощавай». Далі – дорога до рідних домівок, на малу батьківщину, де їх поховано у святій землі, умито сльозами матерів, рідни, коханих. Київ досі оплакує своїх захисників. Майдан став прощею, до якої простують не лише з різних куточків України, а й зі світу, щоб пройти Інститутською, зупинитися на барикадах, заплакати-заголосити, торкнутися українського болю, що не минає, відчути кінецьсвітню тугу посивілих від горя українських матерів. Щоб пам'ятати.

У дев ятий день загибелі Героїв, поминаючи, згадаємо всіх, хто заплатив своїм життям за кожного з нас. Подякуймо їхнім матерям і батькам за те, що виховали достойних, справжніх чоловіків, які найпершим своїм обов'язком вважали захист Батьківщини. І не боялися смерті. І прийняли її з гідністю, як лицарі честі. Молячись, благаємо Всевишнього, аби оселив їхні душі там, де праведні спочивають...

Слава Україні та її Героям!

Марія БАЗЕЛЮК

МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

НЕБЕСНА СОТНЯ...



Кемський Сергій, 33 роки, з Керчі. Він працював в Інституті політичних та економічних ризиків і перспектив, писав для «Української правди». Загинув 20 лютого.

Ось що Сергій написав у своїй статті від 23 грудня 2013 під назвою «Чуєш, Майдане?»: «Майдан скандує «Банду геть!» і дійсно бажає, щоб теперішні керманичі звільнили крісла. Разом із тим, кожен погоджується, що ми тут зібрались не для того, аби обирати нового доброго царя. Вимога громади полягає в перетворенні держави з феодального батога на інструмент самоорганізації суспільства. Нам більше не потрібні пастухи – нам потрібні виконавці волі громади, які ефективно координуватимуть суспільні ресурси для досягнення спільних цілей. Майдан вимагає, щоб люди, наділені повноваженнями, дбали про громадські цінності, а не про сімейні».



Кіпіані Давід, 33 роки, громадянин Грузії. Був на Майдані три місяці. Його тіло знайшли поряд з барикадою біля ЦУМу з двома кульовими пораненнями в ніч проти 21 лютого. Помер у «швидкій». Залишився однорічний син. Його друзі кажуть, що українці дали їм надзвичайний приклад...



Кіщук Володимир, 1956 р.н., із села Димар Вишгородського району, Київська область. Загинув 18 лютого у Києві під час сутичок між мітингувальниками та «беркутівцями». Проломлена голова в районі потилиці. Тіло виявили у Будинку офіцерів. «Він передзвонив з Майдану. Такий дуже щасливий був. Каже, я – на Майдані, відстоюю наші права», – розповідає його донька Тетяна Петрівська. На мітинг під парламент 18 лютого пішов без каски і без щита. «Поранення було в голову. Нам сказали, що вистріл був зверху. Десь зверху стріляв якийсь снайпер», – каже донька. Мав трьох доньок та двох онуків.



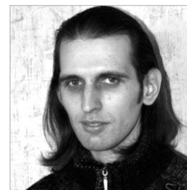
Корнеєв Анатолій, голова Рудської сільської ради в Кам'янець-Подільському районі Хмельницької області. 20 лютого вбив снайпер на Майдані. «Його не можна було втримати вдома, батько усім серцем рвався у Київ на Майдан. Говорив: «Як можна ховатися, коли там вбивають дітей...», – каже донька Дарина. «Уявляєте, у нього було близько 50 сортів лише однієї картоплі. А якщо у Анатолія хтось брав саджанець, то той неодмінно приживався. Він дуже часто їздив на Майдан у Київ, возив туди картоплю, буряк, моркву та інші овочі, які сам вирощував. Не міг залишатися осторонь, не така він людина. Не був байдужим», – розповів газеті «Є» колега Анатолія Корнеєва голова Княжпільської сільської ради Микола Брянгін.



Корчак Андрій, 49 років, був неодружений. Загинув 18 лютого під час сутичок на вул. Інститутській. «Беркутівці» йому проламали голову. На Майдані був ще з листопада. Завжди був на передових. Робив усе: і в Самообороні охороняв Майдан, і дрова рубав. Напередодні загибелі Корчак зателефонував до брата Юрія. що відпочивав в наметі, але щось його всередині муляло – якесь нехороше передчуття, розповідає Юрій Корчак. Перед обідом 18 лютого Юрій востаннє розмовляв з братом. Той сказав, що на Інститутській на них наступає «Беркут». За дві години слухавку взяв медбрат. Сказав, що в Андрія розбита голова. Схоже на черепно-мозкову травму, і його не можуть реанімувати. Помер Андрій Корчак у столичній лікарні №17. Він походив із сім'ї колишніх репресованих. Працював на місцевих будівництвах. Їздив на заробітки до Чехії. У нього залишилися 81-річна мати.



Костенко Ігор, 22 роки, студент географічного факультету Львівського університету, вчився за спеціальністю «Менеджмент організацій», був одним з кращих студентів, родом з Тернопільщини, працював журналістом інтернет-видання «Спортаналітика». Хлопець був активним редактором української Вікіпедії, написав понад 280 статей, зробив понад 1600 редагувань. Був убитий в районі Жовтневого палацу вистрілами в голову та груди. За словами його друга Володимира, який переносив тіло Ігоря, його ноги були побиті «так, що їх можна було зав'язати на вузол». Загинув 20 лютого 2014 року.



Котляр Євген, 33 роки, з Харкова. Альпініст, природоохоронець, активіст екологічного руху «Зелений фронт», запам'ятався тим, що боровся за порятунок парка Горького в Харкові від вирубки, критикував діяльність Добкіна та Кернеса. Був вбитий 20 лютого, потрапив під кулі біля метро Хрещатик, біля верхнього виходу.



Коцюба Віталій, 31 рік, зі Львова. Народився в селі Воробля-чин Яворівського району Львівської області. Загинув 20 лютого 2014 року від вогнепального поранення. Залишив дружину та двох малих дітей. Близький родич Віталія Володимир розповів zik.ua: «Коли загинув Віталій, то його дружина на той час поїхала в Польщу на заробітки, а дітей доглядала тітка Ірина. Самі розумієте, як жити молодій сім'ї в нашій державі без роботи... Треба якось собі раду давати. Ось Віталій і поїхав на Майдан, бо вже сили не мав терпіти знущання цієї клятої влади над народом. Першого разу все обійшлося. А другого – поплатився життям за мрію бачити молодих українців щасливими на рідній землі, а не рабами на закордонних заробітках. Віталій дуже любив своїх дітей, кохав дружину, хотів для них доброї долі».

Креман Іван, з Кременчука. Загинув 20 лютого на Інститутській. Прихильник ВО «Свобода».



Кульчицький Володимир, 64 роки, з Києва. Загинув 18 лютого. Поховали в селі Нові Петрівці. Куля пройшла на виліт в серце зі спини, застрягла в одязі. Друга влучила йому в живіт. У нього був тільки шолом для захисту. Кулю з тіла витягнув син Ігор, коли батько впав на землю, розповів брат загиблого.



Мазуренко Павло, 41 рік, відвідував мітинг на Євромайдані. Був побитий охоронцями на даху торгового будинку, що на вулиці Гната Юри. 20 грудня відмовився від госпіталізації швидкою допомогою. Помер 22 грудня в реанімації Київської міської клінічної лікарні № 12 від двосторонньої пневмонії.



Максимов Дмитро, 19 років. Срібний та бронзовий призер з дзюдо Дефлімпійських ігор у Софії. Він був надією для національної дефлімпійської збірної команди України по дзюдо, у Софії-2013. Від вибуху гранати йому відірвало руку. Хлопця хтось відвів у Будинок профспілок, де він помер від втрати крові. Його тіло декілька днів лежало в Михайлівському соборі.



Мельничук Володимир, 39 років. Приносив на Майдан теплі речі, їжу, у сутичках участі не брав, розповідають його друзі. Помер у 17-тій лікарні від вогнепальних поранень у шию 20 лютого. У чоловіка вистрелив снайпер. Чоловік не мав на собі жодної захисної амуніції і просто спостерігав за протистояннями під стінами Жовтневого палацу. Олена, знайома Володимира, розповіла: «Дуже гарний хлопець був, він у той день майданівців вивозив своєю машиною до лікарень. Він там стояв, до нього підійшла дружина, у цей момент в нього вистрелив снайпер». «Він був без захисту, без каски... не знаю, як... певно, цьому снайперу було зручно відстрелювати людей, які не захищені. Не вкладається в голові... такі люди пішли. Молодь», – розповідає знайомий Олександр.



Мовчан Андрій, 34 роки, Київ. Працював у театрі ім.Франка освітлювачем, член Демократичного Альянсу. Загинув від вогнепального поранення в голову 20 лютого 2014 року. На фото, прикріпленому на дверях під'їзду будинку, де жив Андрій, є припис, що загинув він, прикриваючи від кулі дівчину.



Мойсей Василь, 21 рік. Активіст Ківерцівської міської організації ВО «Свобода» Волинської області. Загинув 20 лютого від поранення в грудну клітку. Вранці 20 лютого 2014 року на вулиці Інститутській у нього влучив снайпер. Хлопця не врятувало те, що він був у цивільному бронежилеті. Навчався в Луцькому інституті розвитку людини Університету «Україна» (м.Луцьк) на 4-му курсі факультету соціальних комунікацій і реабілітації. На своїй сторінці у соціальній мережі, незадово до смерті написав: «Краще вмерти вовком – ніж жити псом».



Наумов Володимир, 43 роки. Народився в с. Шевченки Добропільського району в день народження Шевченка. Знав Кобзар напам'ять. Працював водієм. В селі залишилась 85-річна мама, дружина та троє дітей. За позовом серця поїхав на своїй машині на Майдан. Його знайшли загиблим на Трухановому острові вранці 18 лютого. Мав на собі хусточку Самооборони

Продовження. Початок на 2–3-й стор.

Майдану. За версією міліції – самогубство. За іншою версією, неміліцейською: був викрадений і задушений.



Опанасюк Валерій, 42 роки, з Рівного. Загинув 20 лютого від снайперської кулі. Депутат Рівненської ради Олександр Лащук познайомився з Валерієм у рейсовій маршрутці, коли їхали на Київській Майдан: «Життєрадісний, розумний і дуже добрий чоловік. В майданівському наметі в Києві, де зупинялися рівняни, він бував постійно, причому завжди у найскладніші часи протистояння. Його знало багато рівнян, які бували на Майдані. Цілими днями чергував на барикадах, допомагав новоприбулим протестувальникам. Якщо хтось легко вбраний, завжди сам шукав і пропонував тепліший одяг. А сам ходив завжди, навіть в найлютіші морози, в сіренькій утепленій кофтині, в якій і приїхав». Коли на Грушевського були складні моменти, він казав, що треба там стояти, щоб не було мало людей, тому що «Беркут» почне атакувати. У нього залишилися дружина та четверо дітей, найменшому – два роки.

Павлюк Володимир, з Коломиї, вік біля 40 років. Загинув 20 лютого. Отримав чотири поранення: три у ногу, одне у ліве око.



Пагор Дмитро, 21 рік. Загинув увечері в Хмельницькому біля будівлі СБУ, звідки була відкрита стрілянина. Був поранений у голову, невдовзі помер в лікарні. «У морзі нам сказали, що в нього кульове поранення, ніби то стріляли із автомата Калашникова, але кулі не показали. Діма закривав собою дівчину, коли лунали постріли», – розповів дядько загиблого.



Пантєлєєв Іван, 32 роки, з Краматорська Донецької області, рок-музикант, автор пісень, гітарист гурту «Небо мінуса» http://vk.com/nebo_minusa. Іван мріяв про те, щоб його гурт та пісні стали відомими, доглядав за своєю 90-річною бабусею в селі в Донецькій області. На Майдан приїхав 10 грудня після того, як побачив, як «Беркут» побив студентів у ніч проти 30 листопада. «Він шкодував, що не поїхав раніше. Ваня говорив, що там образили людей, і він хоче допомогти їм, захистити. Тому й поїхав», – розповіла сестра Світлана. Другу, який мав їхати з ним до Києва, але не зміг, сказав на прощання: «Я відчуваю, що маю бути там». (Приватбанк. Пантєлєєва Людмила Іванівна 5168757224009979.)



Паньків Микола-Олег, 39 років, з села Лапаївка Пустомитівського району Львівської області. Брав участь у блокуванні військових частин, щоб не допустити виїзд силовиків до Києва. «Востаннє він поїхав до Києва у вівторок ввечері. Я його просила: Сину не їдь! Він відповів: «Я не поїду, другий не поїде, а в цій державі будуть жити мої діти», – розповіла його матір. Помер від кулі снайпера в груди, 20 лютого. Це трапилось, коли він витягував мітингувальників, поранених та вбитих снайперами з передової. Без батька залишилось двоє неповнолітніх дітей.



Паращук Юрій, 48 років, мешкав у Харкові. Загинув 20 лютого 2014 року на Майдані від снайперської кулі. Був на Майдані з 1 грудня 2013 року. Останнім часом був волонтером, намагаючись врятувати людей. Він не мав жодних захисних засобів, навіть шолома. Снайпер поцілив йому в потилицю під час відступу силовиків з барикад на вул. Інститутській, повідомив народний депутат Ігор Швайка.



Пасхалін Юрій, 30 років, з села Носачів Черкаської області. Закінчив школу у м. Сміла. Був і вихованцем Школи олімпійського резерву в Харкові, займався штангою. В останні роки проживав у Києві, працював на приватному підприємстві комірником. Похований у рідному селі. Залишився семирічний син. Отримав три вогнепальні поранення в спину 18 лютого й одне пневматичне поранення, першу допомогу було надано в Будинку профспілок. Після підпалу будинку його евакуйовували до 18-й лікарні на бульварі Шевченка, проте врятувати не вдалося. Юрій удень 18 лютого був на Майдані, потім пішов додому, але коли почув, що його розганяють, то повернувся й загинув.



Плеханов Олександр, 22 роки, студент архітектурного факультету КНУБіА, наступного дня мав отримати диплом бакалавра. Загинув 18 лютого.



Полянський Леонід, 38 років, з Києва, родом з Вінниччини. Рідні розповідають, що він був життєрадісним чоловіком і не міг стояти осторонь беззаконня, що відбувається в Україні – тому і ходив на Майдан. У нього залишились діти від двох шлюбів. В останні роки жив і працював у Києві, але похорон відбувся у Жмеринці, звідки родом.



Прохорський Василій, 33 роки. Допомагав ліками Майдану. 18 лютого був там і з того моменту не виходив на зв'язок, додому не повернувся, на роботу не вийшов. Друзі знайшли його речі біля Михайлівського собору. Тіло упізнали 22 лютого 2014 року. Був дуже сильно скалічений, зуби вибиті.



Саєнко Андрій, 51 рік, з Фастова Київської області. Належав до Самооборони Майдану. Загинув 20 лютого від вогнепального поранення.



Сердюк Ігор, 40 років, з Кременчуга, підприємець, займався ремонтами. До Києва їздив з перших днів протестів, вступив до Самооборони, був знаменоносцем 9 сотні. Майже два місяці пробув на Майдані, повертався тільки час від часу додому, щоб побачитися з дружиною та донькою, розповів активіст кременчуцького «Майдану» Сергій Полюхович. Сердюку Ігорю вистрелили з обрізу в обличчя. 18 лютого він будував барикаду, коли на нього напали тітушки та «беркутівці», повідомив Сергій Полюхович. Друзі просять усіх, хто може мати відео-, фото-подій на перехресті Кріпосного провулку та Інститутської 18 лютого, допомогти з'ясувати, як саме його вбили, kosovann@gmail.com.

Синенко Сергій. Активіст Автомайдану Запоріжжя. Батько чотрьох дітей. 13 лютого 2014 автомобіль "Тойота" разом із власником всередині згорів на дорозі між селами Червоний Яр та Іванґород в Запорізькому районі. За попередньою інформацією, займання сталось через те, що невідомий вистрілив у бензобак автомобіля, від чого той спалахнув. Труп було опізнано за аналізом ДНК. У відеозверненні відповідальність за вбивство взяли на себе т.зв. «Привиди Севастополя». На похорони прийшло близько 100 осіб.

Сміленко Віктор, 1961 р.н., з села Борисівка Бобринецького району, Кіровоградська область. Загинув 20 лютого.

Смолинський Віталій, село Фурманівка Уманського району. Загинув 20 лютого. Він жив та працював у Києві. Віталій, стоячи на передовій, захищав майбутнє своїх двох маленьких синів та дружини.



Сольчаник Богдан, 28 років, історик, викладач Українського католицького університету. Працював на кафедрі нової та новітньої історії України УКУ. Готувався до захисту дисертації з історії на тему «Виборчі практики в малому західноукраїнському місті 1965–2006 роки». Мав ступінь бакалавра історії, магістра соціології, закінчив докторантуру в Польській академії наук, Graduate School for Social Research, був стипендіатом Міністерства національної освіти Польщі. Убитий на Інститутській 20 лютого. Його друг Максим Мірєєв, з яким познайомилися в Криму, розповів: «Сьогодні його вбив снайпер, коли він відновлював барикаду на Майдані, зруйновану за попередні дві ночі. Коли почалися протести на Євромайдані, він не міг залишатися осторонь. Покинув викладацьку роботу й приїхав захищати свою країну від президента, який зґвалтував власну країну».



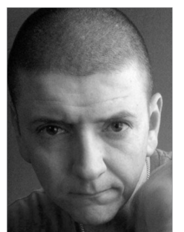
Тарасюк Іван, 21 рік, з села Олика Ківерцівського району, Волинська область. 20 лютого загинув на Майдані від вогнепального поранення, стріляв у хлопця снайпер.



Ткачук Ігор, 1975 р. н. Мешканець Великої Кам'янки Коломийського району Івано-Франківської області. Загинув від пострілу снайпера 20 лютого 2014 року. Мав трьох дітей – 17 років, 11 та кілька місяців.



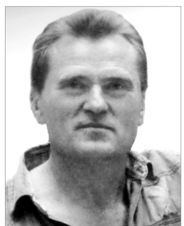
Точин Роман, 44 роки, з міста Ходорів Львівської області. Загинув на Майдані 20 лютого 2014 року від вогнепального поранення в голову. Був членом ВО «Свобода». Його сотня охороняла барикаду на Інститутській. Залишилась дружина і двоє доньок.



Ушневич Олег, 1982 р.н., з Дрогобича. Загинув 20 лютого. Застрелений снайпером на Інститутській біля Жовтневого палацу. Народився в Дрогобичі в сім'ї працівників ВАТ НПК «Галичина» Михайла та Євгенії Ушневич. Багатьом працівникам нафтопереробного активіст запам'ятався під час похорону його матері у 1985 році: Євгенія Ушневич померла під час пологів, народивши Олегові брата. Тоді трирічний Олег, не усвідомлюючи, що сталося, ніжно та беззахисно тулився до своєї бабці. На Майдані в Києві Олег Ушневич був з першого дня. Його добре знають на Сколівщині, де після закінчення вишу вчителював. В останні роки виїжджав на заробітки за кордоном.



Храпаченко Олександр, 26 років, театральний режисер, з Рівного. Загинув 20 лютого від снайперського пострілу просто в око, що спричинило миттєву смерть.



Царьок Олександр Миколайович, село Калинівка Васильківського району Київської області. Народився у 1978 році. Загинув 20 лютого 2014 року у Києві біля готелю «Україна» на вулиці Інститутській. Був жорстоко побитий (на тілі багато переломів і синців), а потім застрелений із вогнепальної зброї двома пострілами – в живіт і в груди. В Олександра залишилось п'ятеро дітей.

Закінчення на 6-й стор.



НА ВАРТІ

У ЗМОВІ З КРЕМЛЕМ

Оприлюднені організатори та причетні до вбивств людей, їхні плани та прізвища

Снайперами на Інститутські були бійці підрозділу спецоперацій ВВ та спецпідрозділу «Омега», а допомогу в підготовці спецоперації надавав колишній перший заступник ГРУ Російської Федерації.

Про це заявив депутат Геннадій Москаль, який навів документи, отримані за допомоги працівників СБУ ат МВС.

«Матеріали про злочинну діяльність правоохоронців допомагали збирати на свій страх і ризик патріотично налаштовані працівники МВС та СБУ. Врешті решт у мене на руках опинилися плани спецоперацій по силовому розгону акцій протесту «Бумеранг» і «Хвиля», – написав він.

«Я вирішив оприлюднити частину планів «Хвиля» та «Бумеранг» – документи, які доводять, що снайперами на вул.Інститутській були бійці підрозділу спеціальних операцій внутрішніх військ, яким керує полковник С.Асавалюк, та бійці підрозділу внутрішніх військ „Омега“», – повідомив Москаль.

«Вказівку на застосування зброї колишній міністр МВС В.Захарченко дав спецпідрозділу ГУБОЗ МВС «Сокіл», – підкреслив він. Крім того, надав прізвища та номери телефонів керівників підрозділів, що брали участь у силовому розгоні акцій протесу.

«На підставі цих даних Генпрокуратура має відкрити кримінальні провадження», – наголосив він.

«Після цього я добровільно передам слідчій групі ГПУ решту матеріалів, які вказують на причетність до кривавих подій міністра МВС В.Захарченка (котрий особисто заявив 20 лютого, що віддав наказ про застосування бойової зброї), його заступника В.Ратушняка, начальника департаменту громадської безпеки МВС О.Крикуна, командувача внутрішніх військ МВС С.Шуляка, в.о. начальника ГУМВС у м.Києві В.Мазана, голови СБУ О.Якименка, його першого заступника В.Тоцького, начальника УСБУ в Києві та Київській області О.Щоголєва, командирів підрозділу СБУ «Альфа», – додав він.

«Допомогу в підготовці спецоперацій МВС та СБУ надавав колишній перший заступник ГРУ Російської Федерації, котрий проживав у готелі «Київ» (його проживання й харчування оплачувала СБУ). Українська влада задіяла фахівця з Росії, оскільки наш очільник СБУ виявився льотчиком, а міністр МВС — ОБХСС-ником», – додав він.

«Всі дані росіянина будуть надані Генпрокуратурі, а ступінь його вини хай визначає слідство. Крім того, я готовий передати Генпрокуратурі матеріали, які вказують, що при силовому розгоні акцій протесту МВС та СБУ діяли, як організоване злочинне угрупування», – повідомив Москаль.

«План «Бумеранг» і «Хвиля» доповідався вищому політичному керівництву країни і вводився в дію з його схвалення», – зазначив він і висловив настороження і обурення, «що на сьогоднішній день, нікому з високопосадовців не вручено повідомлення про підозру, ніхто з них не затриманий і не арештований».



МИ СТАЛИ ВОЛІ НА СТОРОЖІ

НЕБЕСНА СОТНЯ...



Цепун Андрій, 35 років. Андрій загинув у ніч на 21 лютого. Він був у команді активістів, які ввечері 20 лютого блокували в'їзд до столиці з Гостомельської траси. Після цього стомлений Андрій пішов сам додому. Його знайшли вбитим на вулиці Верболозній з ознаками побиття й смертельної черепно-мозгової травми. За свідченнями друзів, його швидше за все викрали по дорозі додому. Є свідчення людей, які бачили, що на вулиці, де жив Андрій, невідомі заштовхали в автівку чоловіка. Андрій мешкав на Мінському масиві, а знайшли його – аж на Куренівці. У нього залишилися дружина та 8-річний син. Всі, хто хоче допомогти його родині, можуть перерахувати гроші на картку ПриватБанка 5168742312081288 (Галайда Олексій Олексійович), друг Андрій, перевірено.

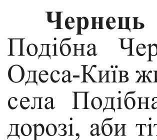
Хурція Зураб, 54 роки, з Грузії, проживав у Кіровограді. Тіло виявили на барикаді, розташованій на вулиці Інститутській, біля верхнього входу в метро «Хрещатик» 18 лютого. Помер від серцевого нападу.



Чаплінський Володимир, з Обухова Київської області. Його дружина працює в дитячому садку, у сім'ї – двоє дітей: син та донька.



Черненко Андрій, 35 років, з села Слобо-Петрівка Гребінківського району, Полтавська область. Загинув 19 лютого. Без батька залишилася семимісячна дитина.



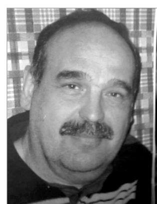
Чернець Віктор, 37 років, з села Подібна Черкаської області. На трасі Одеса-Київ жителі Маньківки та Умані біля села Подібна встановили блок-пост на дорозі, аби тітушки та спецпризначенці не дісталися до столиці. Водій невстановленого джипа, який пробивав дорогу внутрішнім військам, на шаленій швидкості 19 лютого збив насмерть Віктора Чернця.



Чміленко Віктор, 53 роки, з села Борисівка Бобринецького району, Кіровоградська область. 20 лютого на Майдані застрелив снайпер.

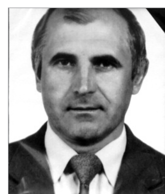


Шаповал Сергій, 1969 р. н. з Києва, активіст Самооборони. Знайшли померлим в Будинку офіцерів 18 лютого.



Швець Віктор, 56 років, з села Гатне Києво-Святошинського району Київської області. Колишній міліціонер, був уже на пенсії. 18 лютого пішов на Майдан, як сам казав, захищати молодь. О 23:00 подзвонив сім'ї і сказав, що з ним усе добре. Близько першої години ночі з 18 на 19 лютого отримав три вогнепальні поранення в черевну порожнину на Майдані. Швидка забрала до лікарні, але він помер по дорозі. Без батька залишилась дитина.

Шеремета Людмила, 75 років. Поранена в голову в Хмельницькому біля будівлі СБУ під час акції протесту. З будівлі СБУ була відкрита стрілянина з автомата. Померла в лікарні.



Шилінг Йосип, 61 рік, з Дрогобича Львівської області. Виховав двох дочок, має чотирьох онучок. За професією – будівельник. Був членом Української гельсінської спілки та Української республіканської партії в часи здобуття незалежності України. Останні роки часто їздив на заробітки до Італії. Дружина Анна працює в Італії. На київський Майдан їздив кілька разів, затримувався там надовго. Хотів жити у вільній, заможній країні – аби внуки не шукали щастя по закордонах. Загинув 20 лютого від пострілу в голову біля Жовтневого палацу. Під час прощання з Йосипом Шилінгом громадський діяч Мирослав Глубіш сказав: «І тепер, коли над Україною нависла загроза втрати державності, він знову став в перші лави борців з режимом і загинув, відкупивши нас усіх найдорожчим – своїм життям».



Шимко Максим, 33 роки, з Вінниці. Загинув 20 лютого 2014. Останній запис, який чоловік залишив на своїй сторінці у «ВКонтакте» 18 лютого – «За Україну!!!!!!!!!!!! Всі хто може їдьте в Київ !!!» Був учасником клубу історичної реконструкції «Білий вовк».



Щербанюк Олександр, 46 років, з Чернівців. Загинув 20 лютого на Інститутській. Учасник усіх виборчих перегонів, член ВО «Батьківщина». Снайпер вцілив у нього просто біля чернівецького намету «Батьківщини», повідомляє прес-служба обласної організації партії. «Буковинська правда» пише, що в Чернівцях Олександр Щербанюк працював приватним підприємцем, займався будівництвом. У нього залишилась дружина, хвора мама і двоє дітей – син, який навчається в 9-класі та 20-річна донька. На Майдані був з самого початку з перервами. Перед тим, як їхати на Майдан востаннє, сказав дружині: «Щоби мої слова не розходилися з ділом. А я кажу, що справжній мужчина повинен бути там, де потрібні зараз люди, на передовій».

Під час прощання із загиблими зі сцени Майдану 21 лютого 2014 року звучала жалобна пісня «Пливе кача…», що стала гімном «Небесної сотні»

Гей, пливе кача по Тисині,
Пливе кача по Тисині.
Мамко ж моя, не лай мені,
Мамко ж моя, не лай мені.
Гей, залаєш ми в злу годину,
Залаєш ми в злу годину.
Сам не знаю де погину,
Сам не знаю де погину.
Гей, погину я в чужім краю,
Погину я в чужім краю.
Хто ж ми буде брати яму?
Хто ж ми буде брати яму?
Гей, виберут ми чужі люди,
Виберут ми чужі люди.
Ци не жаль ти, мамко, буде?
Ци не жаль ти, мамко, буде?
Гей, якби ж мені, синку, не жаль?
Якби ж мені, синку, не жаль?
Ти ж на моїм серцю лежав,
Ти ж на моїм серцю лежав.

Закінчення. Початок на 2–5-й стор.



ПИЛЬНУЙ!

НЕ РОЗСЛАБЛЯЙМОСЯ!!!

22 лютого, близько 12.00, біля метро «Маршал Жуков» у Харкові зібралося декілька тисяч громадян, щоб висловити обурення сепаратистською політикою Добкіна і Кернеса. Пішою ходою вони йшли до Палацу Спорту, в якому, за ініціативою харківської парочки, у цей час відкрився сепаратистський з'їзд депутатів південно-східних регіонів. Дорогою ряди протестувальників поповнювались, і біля місця збіговиська «яструбів» українських патріотів було вже близько п'яти тисяч. Скандували: «Одна єдина соборна Україна!», «Харків, вставай!», «Харків – не Росія», «Київ – наша столиця», «Схід і Захід разом», «Приєднуйтесь до нас» і звісно «Слава Україні – Героям слава!» «Україна понад усе!». Співали Гімн України. Крім державних і бандерівських, були переважно прапори «Удару», трохи – «Батьківщини», «Свободи» – не було.

З тітушками наші ряди розділяли загони міліції, «Беркуту». Перед ними з нашого боку було виставлено охорону, переважно із вболівальників «Металіста». По закінченні сепаратистського з'їзду п'ята колона за спинами міліції активізувалась. Їхні кричалки в наш бік: «Фашисти!», «Бандеровци – вон із Харкова», а також – нецензурні вигуки і непристойні жести. Коли співали Гімн України, з балкону будинку, що був поруч із нами, на всю гучність включали «Вставай, страна огромная – вставай на смертный бой». Періодично по рядах хтось з організаторів передавав інформацію з Верховної Ради. Повідомлення про звільнення Тимошенко народ сприйняв досить стримано. Хіба організатори з «Батьківщини» зустріли цю справді гуманістичну подію, як важливий для себе політичний сигнал.

За лічені хвилини підвезли бусік з апаратурою. Виступили координатори Харківського Євромайдану, Жадан і всі охочі. До мене підійшли знайомі ще з 2004 року хлопці, які щойно повернулись з Київського Майдану, попросили поговорити з керівниками, щоб увечері організувати повалення ідола на площі Свободи, до якої мала прямувати хода після закінчення мітингу. Жадан і Сашко Шевченко з Молодіжного Націоналістичного Конгресу цю ідею підтримали. Депутат облради від «Батьківщини» Іван Варченко категорично відмовився і сказав, що у Харкові, на відміну від інших міст, усе буде по закону, і пам'ятник знесуть 25 лютого, у вівторок, за угодою між Євромайданом і владою. Бо Харків – культурний та інтелектуальний центр. (Я в цей момент подумала: «Особливо з «Оплотом» і створеними обраним харків'янами Гепою, загонами тітушек, якими три місяці цей покидьок мордує всю країну.) Було ж очевидно, що як втратимо момент: агресивні бабки, люмпени і гопники – геподобкінський електорат кістками ляже, щоб втримати свого кумира, який далі стоятиме в центрі найбільшої площі Європи, – ніякого духовного прориву, принаймні на Сході України, годі очікувати.

Вирушили з-під Палацу, звідки чорним ходом похапцем утікали переляканні Допа з Гепою, близько 15.00. Йшли до центру міста Московським проспектом і Сумською вулицею години чотири. Охопити поглядом протяжність ходи було неможливо. Кажуть, було десь близько сорока – п'ятдесяти тисяч. Люди з вікон і балконів вітали нас державними прапорами. Сигналили авта. З установ, розважальних закладів повибігали люди з фотоапаратами, камерами, телефонами, щоб зафіксувати для історії цей унікальний для нашого міста момент.

Близько восьмої вечора дійшли до площі Свободи. Ті, хто йшов попереду, забрались по сходинках на майданчик ідольського постаменту. Якийсь старший чоловік пропонує: «У кого шнурки на взутті – давайте позв'язуємо та скинемо антихриста». Молоді люди: «Не підемо звідси, поки ця потвора, через яку наші діди-прадіди з голоду повмирали, тут стоятимемо». Хтось із студентів притягнув грати, поставили під ленінську спину, спробували по них залізти вище, щоб хоч руку чи черевик в ірода відбити. Не встигли. Підтягнулось керівництво Харківського Євромайдану. Поставили колонки, перевірили звук і на всю площу заявили, що пам'ятник ми не чіпатимемо, бо він найвищий в світі, під ним метро і комунікації. Заяви керівників закріпив під Леніним о.Віктор Маринчак з УПЦ КП. Хоч насправді це був можливо єдиний за всю радянську і пострадянську історію момент, коли в Харкові могло наступити просвітлення. Не судилося. Процес затягується. Добре, хоч молодь не дала себе ошукати біотівцям і зайшла в ОДА. Тепер інтереси харків'ян, які прагнуть реального перезавантаження, а не нової, основаної «на договорняках» БЮТу з «ригами», узурпації влади, представляє в Харківській ОДА Правий сектор. Отже, друзі, не розслабляймося!!!

Ольга РІЗНИЧЕНКО









НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

БЕЗПОРАДНІСТЬ СПЕЦСЛУЖБ ЧИ ПОЛІТИЧНІ ІГРИ?

Під час двоєнного, у вихідні, засідання Верховної Ради пролунало багато рішучих спічів, затавровано ганьбою зрадників і злочинців, але для реального їх арешту зроблено великий нуль. Українська громадськість шокована, профі українських спецслужб обурені бездіяльністю чи бойкотом новопризначенців МВС і СБУ, які впродовж не одного дня, замість оперативних дій, вели безплідну балаканину на предмет пересувань Віктора Януковича територією України, стрілянини охоронців екс-Генпрокурора Пшонки тощо. Опинившись у Криму (чей же не в Чайний будиночок їздили), по якому саме подорожував разом із компанією Янукович, Аваков із Наливайченком підготували прямо-таки журналістський репортаж про пригоди екс-президента на півострові. Проте жодним словом не обмовилися, не пояснили, чому, з яких таких причин не затримали його і навіть такої спроби не зробили.

Керівники силових структур, прямо причетні до масового вбивства українців, одержали можливість без перешкод виїхати з України, де вони працювали з волі Путіна, руйнуючи нашу державу. Провівши Віктора Януковича, який зараз преспокійно перебуває разом із синами в Росії, повернувся до Києва поранений Андрій Клюєв. Так, наче він і не співучасник злочинів, і жодним чином не дотичний до московського сценарію розчленування України, Клюєв написав заяву про власну відставку з поста керівника АП, а згодом ще й нахабно додав, що готовий співпрацювати з новою владою. Виглядає на те, що покладену на нього Путіним-Медведчуком місію виконав не до кінця. І тепер готовий бути «смотрящим» за новою владою. Як і кожного з «квоти Путіна», новітні вожді його не потурбували. Тож залагодивши свої справи, він може податися туди, де безперешкодно опинився його заступник, виплеканий БЮТом А.Портнов із своїм «ординарцем», теж екс-бютівцем В.Пиcаренком, – у Москву чи деінде. А треба – приїде в Україну знову. Тут йому нададуть гарантії безпеки все ті ж надійні соратники. На жаль, люди Путіна мають в Україні привілеї за будь-якої влади. Що особливо огидно тепер, коли достеменно відомо, що кривавий конфлікт в Україні було спровоковано за сценарієм Москви і за безпосередньої участі її агентури та «квоти» в силових структурах.

Тепер, коли всі головні винуватці кровопролиття опинилися далеко від України, мабуть, нарешті будуть висунуті і персоніфіковані звинувачення чи підозри у причетності до злочину. Чи не був заздалегідь передбачений і спланований цей тактичний хід? Цілком можливо, зважаючи на постійні інформації про підкилимні переговори з тим же А.Клюєвим деяких опозиційних лідерів… Як і на те, що демонстративно, нахабно і цинічно поглумившись над Україною, розстрілявши кращих представників її народу, не покарані, зникли з території нашої держави (або «окопались» у Криму) керівники усіх силових структур!

Генерал-лейтенант, екс-заступник Голови СБУ Олександр Скипальський переконаний, що українські спецслужби можуть оперативно знайти всіх посадовців, які намагаються втекти з України. Про це він заявив, коли новоспечені посадовці начебто шукали в Криму Януковича. «Я бачив, – сказав ветеран СБУ, – як протягом двох днів вони тільки те й робили, що стверджували, начебто їм бракує повноважень. Якщо доручити справу спеціалістам, то розшукати й взяти під контроль злочинців дуже легко.» Складається враження, зазначив Скипальський, що їхні свідчення можуть кинути тінь на тих, хто нині при владі.

Ще один генерал, міліцейський, Геннадій Москаль, здивований, як ГПУ, МВС, СБУ усі разом не змогли знайти Януковича, коли він ще перебував у країні, і як перший заступник керівника МВС Дубовик, у якого руки в крові, може представляти нових керівників територіальних управлінь. Г.Москаль, який знайшов і оприлюднив документи про причетність до вбивства людей спецпідрозділів МВС, СБУ та генерала ГРУ, констатує, що матеріали поки що нікого з влади не зацікавили.

«Зараз в Україні відбувається зовсім не те, що мало б відбуватися після повалення влади Януковича», – вважає Валерій Чалий. Якщо політики метушаться навколо розподілу посад, а Януковича так і не затримали, то можна припустити, що той міг комусь заплатити дуже великі гроші, щоб його не заарештували.

Навіть наведені тут декілька фактів свідчать про те, що в Україні якісне перезавантаження влади, особливо на ключових для національної безпеки країни рівнях, ще не розпочиналося. Сьогодні Верховна Рада має намір затвердити Прем'єр-міністра України та склад нового уряду. Тоді нарешті зробимо остаточні висновки про те, чи почула влада Майдан.

Ольга ДМИТРЕНКО



НА СТОРОЖІ

ПІД ЧАС ПЕРЕЗМІНКИ ВЛАДИ

Наступного після кривавого четверга дня в Україну прибули міністри закордонних справ Польщі, Німеччини та Франції із місією: зупинити кровопролиття. Вони годинами вели переговори з Віктором Януковичем, але той, схоже, вже був геть неспроможний реально оцінювати ситуацію. Напередодні під час зустрічі з лідерами опозиції він, як мантру, повторював свої вимоги про «повну і беззастережну» капітуляцію Майдану. Кажуть, партія «війни», що в особі А.Клюєва, А.Портнова, О.Лукаш старанно ізолювала Президента від усіх, крім російського, центрів впливу, надихала його на «повну і остаточну» перемогу над «екстремістами» неважливо якою ціною – хоч сотнями тисяч трупів, хоч ріками крові. Тож посланці Європи, схоже, нічого адекватного від свого візаві не могли добитися впродовж багатьох годин. Вони розходилися, поверталися, Янукович бігав телефонувати до Москви, і та відрядила до Києва уповноваженого з прав людини Лук'янова.

Іноземці залишилися в Києві і провели ніч у переговорах. Згодом начебто щось у Януковичі перемкнуло, і він пішов на мирову угоду з опозицією, яка разом з європейськими міністрами вирушила вмовляти Раду Майдану погодитися на запропоновану угоду, текст якої, приміром, у мене, нічого, крім обурення та бажання «екстремістських» дій не викликав. Угоду, знаємо, підписали. А ввечері сотник зі Львова 27-річний Володимир Парасюк від імені своєї сотні висунув Януковичу ультиматум: подати у відставку до 10-ї ранку наступного дня. Інакше сотня піде штурмом. Вважається, що Янукович злякався і поспішно втік. Прихильники іншої версії вважають, що його безперешкодна втеча була обумовлена «підкилимними» домовленостями з деякими опозиційними лідерами, які часто навідувалися в АП, особливо, коли її очолив А.Клюєв.

Невдячна справа – писати для тижневика про події, які змінювалися з космічною швидкістю. Тож лише коротко нагадаємо. Як ми пам'ятаємо, врешті зібралася Верховна Рада. Одним із перших її рішень стало повернення до Конституції 2004 року. А далі – низка приголомшливих кадрових рішень. Фракція «Батьківщини» наполегливо і безцеремонно прокладала собі шлях до влади в усіх її іпостасях. Обраний головою Верховної Ради Олександр Турчинов захотів бачити міністром внутрішніх справ свого однопартійця, дуже далекого від розуміння діяльності силових структур Арсена Авакова, за що й нардепи проголосували. Схоже, такий вибір все-таки декого із парламентаріїв здивував. Адже в «Батьківщині» є професіонали, які зуміли б забезпечити діяльність міліцейських підрозділів у непростий час. Та свою кандидатуру на посаду очільника МВС генерал міліції Володимир Ярема зняв сам, мабуть, на те була воля фракції... Тим часом державні обов'язки Турчинова щораз збільшувалися. Він – і уповноважений щодо роботи уряду, а за день – в.о. Президента, якого будемо обирати 25 травня. Ударівцям дісталася посада голови СБУ. Ним став Валентин Наливайченко. Спочатку уповноваженим по контролю за роботою ГПУ, а за день – Генеральним прокурором став свободівець Олег Магницький.

А топ-новиною із Верховної Ради стало її рішення, яке дозволяло звільнити з-під варти Юлію Тимошенко. Вона вийшла із в'язниці того ж дня. Встигла побувати на Майдані. Попутно розповіла російським журналістам про намір брати участь у президентських виборах (щоправда, через день цю сенсацію скасувала). А наступного після її визволення дня у парламенті повідомили, що кандидатура Юлії Тимошенко – одна й найреальніших на посаду Прем'єр-міністра. Особливого ентузіазму у нардепів ця інформація не викликала. А позаяк Ю.В. звичайно, ознайомилася із відгуками про свої політичні перспективи в соціальних мережах і не тільки, то заявила, що ні в президенти, ні в прем'єри балотуватися не збирається. Мовляв, сама здивувалася, коли почула, що фракція хоче нав'язати їй тяжку ношу урядування.

Після обговорень у кулуарах і торгів у закулісі урядовими портфелями Верховна Рада вирішила в середу відпочити і пообіцяла, що в четвер сформує уряд. Вчора ввечері колишні опозиціонери взяли участь у засіданні Ради Майдану, яка, схоже, дедалі більше дратує наділеного неймовірними повноваженнями Олександра Турчинова, правду кажучи, далеко не з європейськими притаманностями управління державою чоловіка. На засіданні йшлося про персональний склад уряду.

Марія ПИЖУК



НАШОГО ЦВІТУ – ПО ВСЬОМУ СВІТУ

ВШАНУВАЛИ ПАМ'ЯТЬ ГЕРОЇВ МАЙДАНУ

У світі пом'янули загиблих на Майдані. Акції підтримки українців та вшанування полеглих провели у багатьох країнах світу.

Понад 100 українців на одному з центральних проспектів **Барселони** провели пікет представництва Єврокомісії та Європарламенту в Каталонії. Вони виклали запалені свічки у формі хреста та числа жертв, мітинг розпочався з вшанування пам'яті загиблих героїв хвилиною мовчання. На події також були присутні представники місцевих ЗМІ.

У Нью-Йорку поіменно й молитвою вшанували Героїв Майдану. Понад 900 мітингарів розтягнули 50-метровий синьо-жовтий прапор. Серед них були не тільки українці, а й росіяни, білоруси, грузини.

У Вашингтоні біля Білого Дому українці провели акцію «Тихий протест», на яку, як повідомили активісти, прийшла рекордна кількість мітингувальників за час усіх протестів під Білим Домом. Увечері українці Вашингтону провели ще одну акцію – запалили десятки свічок біля пам'ятника Тарасу Шевченку. Свічі пам'яті запалювали також і в інших містах США, зокрема **у Портленді**.

Понад 2000 людей провели демонстрацію **у Лондоні** перед офісом Прем'єр-міністра. Потім пройшли ходою до Англійського парламенту, де створили живий «ланцюг Свободи». Українці також відслужили панахиду за Героями Майдану, на яку прийшов Міністер юстиції Великобританії.

У Кракові на будинку Старого Театру пам'яті Героїв створили інсталяцію із картону у форму людських силуетів.

Кілька сотень людей зібралися **у Римі**, віддавши шану полеглим героям.

Понад 800 чоловік стали учасниками мітингу біля відомого туристичного **в Лісабоні місця – Белень**, де на виложеній з мармуру карті світу були запалені свічки у формі географічних обрисів України, а усі учасники акції стали на коліна. Подібні акції відбулись і у інших містах Пртугалії, зокрема у Порту та Албуфейра.



У Берліні люди провели акцію пам'яті, лігши просто посеред площі міста та символічно вкрившись білими простирадлами.

У багатьох містах Чехії у неділю вшанували загиблих у Києві учасників Євромайдану, повідомляє «Радіо Свобода». На головній площі Праги відбулася демонстрація на підтримку українського народу в боротьбі за демократію. Пам'ять жертв трагічних подій в Україні сьогодні вшанували у храмі Святого Віта – головному католицькому храмі Чехії. Богослужби на честь загиблих українських героїв відбулись також у православних і греко-католицьких храмах Праги та інших чеських міст – у Брно, Оломоуці, Хомутові.

Понад тисяча українців та поляків вийшли на вулиці **Варшави**.

У Буенос-Айресі біля Посольства України у Аргентині українці провели мітинг, а увечері молебень за загиблими та поставили свічки навколо посольства.







З НАГОДИ 70-РІЧЧЯ ВІД ДНЯ НАРОДЖЕННЯ ВОЛОДИМИРА ЗАТУЛИВІТРА

ЗАПАМ'ЯТАЄТЬСЯ НАВІКИ!

Майже рік тому було заплановано провести літературний вечір пам'яті Володимира Затуливітра, присвячений 70-літтю від дня народження, 19 лютого 2014 року у Національній Спілці Письменників України на вулиці Банковій, 2. Після обід зупинили метро. Вечір не відбувся. Саме 19 й 20 лютого від куль загинули беззбройні протестувальники Майдану. Достойний упертий мирний протест народу заради перемін на кращий шлях розвитку рідної держави, за майбутнє дітей злочинці перетворили на криваву бійню...

Той вечір хотілось почати словами Володимира Затуливітра:

Мій вірш сьогодні пише Україна
веседенними, всенощними жнивами.

Ось ніби він учора, повернувся з Майдану і написав ці два рядки, які зродилися у його серці від гордості за свій народ. Ми жнемо на українських майданах не лише наш майбутній хліб. Ми виростили за понад 20 років Незалежності зростання свідомості цілого українського народу по усіх світах. Знаємо, що було порізному і у героїчній княжій добі, й у звитяжній лицарській героїці козаччини. А бувало й так, що лиш фольклор утримував свідомість народу: «Цвіти й співай. Хоч може, у піснях зав'яжеться те яблуко стозерне, яким земля – не крайня, не пісна – до себе овид сонячний поверне.»

Доля народу завжди боліла поету. Таким він народився останньої зимової ночі у Слобожанськім степу. У Дикім полі, прямо на вологий сніг, вродилося манюнє козаченяточко. І сузір'я риб, яке саме проходила наша галактика, подарувало дитинці трепетну чутливість до світу, як і всім рибам (досліджено іхтіологами: у риб вздовж хребта є така смуга, якою вони відчувають навколишнє середовище).

Знак Зодіаку

Я – риба. Замість зябер в мене – вірші.
Але ж слова!.. Слова, святі і грішні,

мов золоту луску, з душі зчища –
із кров'ю разом – невловимий час.

Із кров'ю разом – і святі, і грішні...
Я – риба. Замість зябер в мене – вірші.

Так, вірші, у які він змалечку вкладав свої тривоги й радощі.

Спинився час

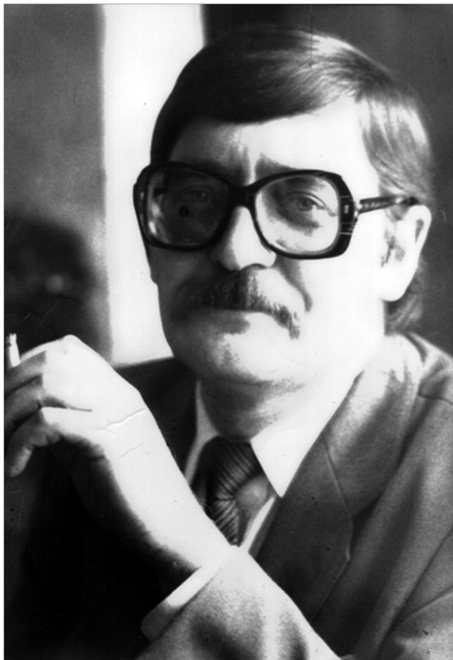
Стужею повіяло здовкола.
Рілля,
присолена несмілим снігом,
мов розум часу,
склала чорно-білі
смугасті крила
за спиною планети.

Так от воно,
оце, що цілий вік
мені судилось
і нарешті сталось!

Слова й папір.
Як чітко плуг пройшов!
Чіткіше, ніж перо
чорної коректорської помилки
на чорній борозні.

Навіть на останній,
при межі покоління,
де судилося мені зійти.

Так от воно як,
стократ переорана земле!
На ораній випадково,
сяк-так перегорнутій борозні



раптом зійдеш
і зацвітеш.

Цвісти, тобто творити, почав рано, вважай до школи. Та публікуватися почав із 1963 р., навчаючись у літстудії «Орфей», уже під керівництвом своїх наставників, викладачів Сумського педагогічного інституту Пилипа Трохимовича Гаврилова та Миколи Пилиповича Мінакова. Тоді ж почав формувати поетичні збірники. В архіві поета зберігається частина збірника 1966 р. «Опір часу» і зміст його – майже 300 сторінок. Є й інші, частково збережені, збірки. Але перша збірка вийшла лише 1973 р. і явила нам не початківця, а потужного самобутнього поета. Його одразу помітили, а подальші публікації в періодиці показали такі сягнисті кроки автора, що відомий літературознавець, академік Леонід Новиченко запропонував поету переїхати до Києва. Тут його підтримали керівники видавництва «Молодь» В. Прокопенко та В. Біленко.

На посаді заступника головного редактора великого видавництва, відповідаючи за видання куща художньої літератури, Володимир Затуливітер видав багато знакових для української культури книжок, в тому числі «Аполлонова лютня» – поезії майже сорока київських авторів XVII–XVIII ст., «Пісні Купідона» – любовні пісні XVI ст., «Марсове поле» (2 т.) – героїчні пісні XI–XVIII ст., «Лебеді материнства» Василя Симоненка (В. Затуливітер був її редактором і повернув зaредаговані тексти до авторських) та багато інших. Завантажений відповідальною видавничою роботою, опрацьовуючи чужі рукописи, не міг не писати про свої муки й жалі.

***

Мій народе,
народуго,
народику рідний!
Що ж пороблено з нами?
Невже є такий гріх,
за який
маю вирок довічно каратися тобою?

До кінця 80-х рр. було видано сім книжок глибокої інтелектуальної поезії. Іще в 1991 році уклав книжку «Четвертий із триптиха». Та видалась вона аж по загибелі автора, 2004 року. Енциклопедично освічений, інтелектуал, Володимир Затуливітер міг би зробити блискучу кар'єру. Та завжди йшов усвідомленим і відповідальним шляхом митця. Кидав посади, які не відповідали його творчому шляху, не ганявся за заробітками. Мріяв про світлий день вільної України і дуже йому зрадів. Тяжко переживав усі негаразди Незалежності, коли «Ні яблучка біблійного, ні сливи, такий ще помаранчик не доспів, щоб накусатися мені щасливих, немов гаряча бараболя слів.» Пробував заснувати видавництво, – інфляція з'їла кошти. Протягом 90-х років систематично публікувався в періодиці. Уклав одна за одною п'ять книжок, але розсипав за неможливістю видати. Але ж стільки задумів! Такий огром роботи! Для того й усамітнився у хуторі над Дніпром. Це був дуже плідний творчий час в стороні від суєт миру. «Часу лишилось тільки для роботи». Працював, гірко усвідомлюючи, що у тій суверті-каламуті не потрібні художники «ні імпортні, ні вітчизні», «Сама з собою бореться Вкраїна і доблесно себе перемага!» й від того «така нервота нервин, аж мов на кожен видих твій і вдих безлисте гілля вузлиться, як нерви.» Тому й «Болить зима. Мов знову четвертують Гонту...» І треба працювати, працювати на майбутнє живим словом, треба сподіватися на розквіт свідомості народу, не думаючи про публікації, популярність і славу, а лише про слово правди й віри в українську людину.

***

Делікатно підвічне питання:
а хочеш популярності?
Пошле питання.
При чому тут поезія?
Вода: дихає, очищається, –
і нас очищає.
Дніпро – як наша мова, а без мови
немає навіть пісні (ні плачу). Лечу...

Поезія – пітні слова
відбиті серцем.
Біжать години плинні і роки,
а час завмер – не розумію!
Здогадуюсь...
Про себе пам'ятаю в буднях мало –
лиш нерозбірливе гудіння німоти,
що раптом під рукою віршем стало
якого, здавалось, не знайти.

І рими дзвонять як трензель.
Рядок ріже, як вузда, уста – трима.
Єдине мислю у поезії затримав:
з якої порожнечі, боже правий,
із коренем душі, з глухих горнят –
воно добуте кров'ю, слово правди! –

Що потім – хтозна. З віршем ми
розстались.
У кожного вірша – свій шлях,
своя судьба.
Ні, він про мене більше не розкаже,
і рана вже зарубцювалась на губах.

Так, вірш виходить у світ із «коренем душі» через зранені уста поета й уже незалежно живе у світі. Та є рани, які не рубцюються, бо «знову, як і вчора, найчубіші – не ми, сини на тік лягають, як снопи». Молимось за всіх невинно убієнних на хуторах і майданах за правду, за Україну. Вічная пам'ять вам, Герої. Ви потрудилися й загинули не даром. Ваші діяння – ваші пошуки істини й самовіддана відвага утвердили свідомість і самоповагу великого народу у цілім світі. Можливо незабаром на місці штабу Майдану, спаленого бранцями тоталітаризму, постане храм Пам'яті Героїв Майдану. Можливо, в тому храмі знайдеться місце для короткої поезії Володимира Затуливітра, у якій він ще в кінці минулого сторіччя серцем передбачив ці «вседенні і всенощні жнива», котрі змінили історію України.

Мій вірш сьогодні пише Україна
вседенними, всенощними жнивами.

Слава Україні! Героям слава!

Любов СНІСАР,
голова фонду Володимира Затуливітра

ВІТАЄМО!

50-річчя на Майдані



На Майдані Незалежності, у бойовому дозорі 34-ої сотні, сформованої з членів Конгресу Українських Націоналістів, зустрів 24-го лютого своє 50-річчя Тарас Гентош, член Президії Головного Проводу КУН, голова Львівської обласної організації Конгресу. Окрім того, Тарас завжди опікується 12-ю сотнею з Дрогобиччини.

За його плечима на шляху до цієї поважної дати робота в трудових колективах, лідерство в ряді націоналістичних молодіжних та громадсько-політичних об'єднаннях Дрогобиччини, досвід депутата місцевих рад чотирьох скликань.

Багатолітній член Конгресу, Тарас Гентош сформувався як виважений політик, вірний і надійний товариш. Найголовніше він хороший сім'янин, робить велику українську справу – виховує трьох доньок – красунь-українок.

Визнанням авторитету друга Тараса стало обрання його головою Львівської обласної організації КУН, чи не найчисельнішої і найдієвішої організації нашої партії. З листопада минулого року він у Києві, на Євромайдані, боєць 34-ої сотні. Командири задоволені, службу несе добре.

Щиро вітаємо нашого побратима зі славним ювілеєм, зичимо здоров'я, сімейного щастя й довгих літ, ще багато добрих справ для сім'ї та родини, громади, в ім'я України.

Степан БРАЦЮНЬ,
Голова Конгресу Українських Націоналістів,
34-а сотня Євромайдану,
редакція часопису «Нація і держава»

ТВОРЧІСТЬ МАЙДАНУ

Сергій БОРЩЕВСЬКИЙ

Євгенові Євтушенку

...невидимками на Майдане
Вместе Пушкин, Брюллов, мы стоим.
Е. Евтушенко

Шевченко тут у вицвілій шинелі,
Франко з Карпат прибув сюди притьма...
Тут Петефі, Міцкевич, Руставелі,
Та поміж ними Пушкіна нема.

Героїв з Львова та Дніпропетровська,
З Полтави й Криму скликала сурма...
Тут Сахаров стоїть і Новодворська,
Та поміж ними Пушкіна нема.

Пліч-о-пліч, щоби скинути кайдани,
Позбутися московського ярма,
Стоять тут українці, росіяни,
Татари, але Пушкіна нема.

По той бік барикад підносить слово
За тих, хто волю гвалтувати звик.
Сичить: *«Иль нам с Европой спорить*
ново?»
Страшить: *«Иль русский от побед отвык?»*

Російський бард, нащадок українця
Зі станції сибірської Зима,
Ви проти можновладного злочинця
Тут стоїте, а Пушкіна нема.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9